

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

תוכן עניינים

1. א. מנחת קנאות מותרה נדבה
2. ב. אשם שניתק לרעייה ושחטו סתם כשר לשום עולה ניתק אין לא ניתק לא אמר קרא הוא בהוייתו יהא.....
3. ג. מנחת העומר שקמצה שלא לשמה
4. ד. כל הזבחים ששחטן שלא לשמן כשרין אלא שלא עלו לבעלים לשום חובה חוץ מפסח וחטאת.....
5. ה. האשה שהביאה חטאתה ומתה יביאו יורשין עולתה ועולתה ומתה לא יביאו יורשין חטאתה.....
6. ו. המפריש מעות לנזירותו לא נהנין ולא מועלין מפני שראויין לבא כולן שלמים ... דמי שלמים יביא בהן שלמים ונאכלין ליום אחד ואין טעונין לחם.....
- 7.

דף ד.

א. מנחת קנאות מותרה נדבה

המפריש מעות¹ למנחת חוטא והביא מהם מנחתו, או שהפריש מנחת חוטא והותירה, המותר יביא מנחת² נדבה³.

¹ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק ה הלכה ח
² דמותרות מקרי כשהפריש מעות לאיזה קרבן וזהו משנה מפורשת בפ"ב דשקלים (מ"ה) דמותר עולה לעולה מותר שלמים לשלמים מפני שאלו באים בנדבה, אבל כמותרי חטאות ואשמות שאין באין בנדבה על זה אמרו מותריהן נדבה והיינו לקנות עולות לקייץ המזבח. וזהו מדרשו של יהודע הכהן דתנן התם בספ"ו: אשם הוא אשם אשם לדי זה הכלל כל שהוא בא משום חטא ומשום אשמה ילקח בו עולות הבשר לשם והעורות לכהנים, והיינו דכתיב: כסף אשם וכסף חטאת וגו' לכהנים יהיו, ובתורה כתיב: לדי' ע"ש. ובמנחות ממילא ג"כ דינן כזבחים דמותר מנחת נדבה למנחת נדבה כעולות ושלמים, אבל מנחת חוטא א"א להיות מותריה למנחת חוטא דזהו כחטאת ואשם דמותריהן עולה וכן מותר מנחת חוטא הוה מנחת נדבה, ומדברי הרמב"ם מתבאר שמפרש מנחת נדבה, אבל רש"י פי' שם לנדבת ציבור לקנות בו עולות לקייץ המזבח ע"ש. ומותר מנחת נדבה משלים עד כשיעור ומביא עוד נדבה. ערוך השולחן העתיד הלכות פסולי המוקדשין סימן קלד סעיף יג – יד
³ אבל מותר עשירית האיפה של כהן גדול שהיא החביתין ירקב, וכן מותר לחמי תודה ומותר לחמו של נזיר ירקבו, ומותר דמי נסכיו יפלו לנדבה, כבר ביארנו בשקלים שמותר השקלים חולין. שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

ג. אשם שניתק לרעייה ושחטו סתם כשר לשום עולה ניתק אין לא ניתק לא אמר קרא הוא בהוייתו יהא

כבר התבאר במסכת נזיר דף כה: וזבחים דף ה: שיש דינים בקרבן חטאת⁴ מה שאינן בכל הקדשים, ודינים אלו אין להם טעם ולא דרשינא להו מקראי, אלא כך נאמרה לו למשה בסיני וכך באה הקבלה דור מדור עד משה רבינו והוא מסר לנו הלכות אלו וכך שמענו מפי משה מפי הגבורה. שישנם חמש חטאות⁵ המתות⁶ וכל זאת בחטאת.

וכשם שקבלנו ממשה רבינו בחמש חטאות שמתות כמו כן קבלנו ממנו שבאשם רועה⁷.

אבל⁸ אשם ודאי⁹ שמתו בעליו, ושכפרו בעליו, מדין תורה ירעה עד שיפול בו מום וימכר ויפלו דמיו לנדבה¹⁰, שכל שבחטאת תמות באשם ירעה עד שיפול בו מום ויפלו דמיו לנדבה. וכל זה הלכה למשה מסיני.

⁴ ערוך השולחן העתיד הלכות פסולי המוקדשין סימן קלא סעיף א

⁵ א. "ולד חטאת" כלומר שהפריש נקבה לחטאתו ונתעברה וילדה קודם שהקריבה, דבשאר קרבנות נתפס הולד בקדושת האם ובחטאת מתה ב. "תמורת חטאת" כלומר שהמיר החטאת על בהמה אחרת, ובשאר קדשים כתיב: והיה הוא ותמורתו קדש ובחטאת תמות ג. "חטאת שמתו בעליה" וחטאת שמתו בעליה קודם הקרבתה, דבשאר קדשים מקריבין לאחר מותו ובחטאת תמות ד. "חטאת שנתכפרו בעליה", כלומר וחטאת שאבדה וכיפרו הבעלים באחרת ואח"כ מצאוה תמות. ה. "חטאת שעברה שנתה". כלומר שהקדישה לחטאת קודם שנתה כדין וקודם שהקריבה עברה שנתה ונאבדה אף שנמצאת קודם שהקריב חטאת אחרת תמות וכיצד הן מתות לא שיהרגם בכלי או בידו אלא יכניסם לבית ונועל עליהם עד שימותו, ודברים אלו כולם מפי משה רבינו נשמעו.

⁶ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק ד הלכה א

⁷ רק לא כל הדברים מצויים באשם, שולד אשם אין שהאשם אינו בא רק מן הזכרים, רק בתמורה משכחת לה ולד שהמיר על נקבה וילדה דדינה ג"כ לרעייה.

⁸ רמב"ם שם הלכה יד

⁹ וכן באשם תלוי ועיין או"ש ומרכה"מ שם

¹⁰ אמר קרא הוא בהוייתו יהא וקרא לאקולי אתי דדי בניתוק בעלמא וה"פ הוא בהוייתו תהא כלומר כשהוא בהוייתו אסור לשנותו לקרבן עולה, אבל כשאינו בהוייתו כמו כשניתקו כשר לעולה. ערוך השולחן העתיד הלכות פסולי המוקדשין סימן קלב סעיף ז

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

ואשם תלוי¹¹ מדין תורה¹² יכול להקריבו עולה וגזרו חכמים שיהיה דינו כאשם ודאי כדי שלא יבוא להקריבו עולה גם אם לא מתו או נתכפרו בעליו.

כל אשם שניתק לרעייה, כלומר שאינו יכול להקריבו ודינו הוא שירעה עד שיפול בו מום, אם עבר¹³ והקריבו לעולה כשר שהרי ניתקו מלהיות אשם והרי הוא עולה, אבל שהטו סתם כיון שלא עקר ממנו שם אשם אינו כשר למכור דמיו לעולה¹⁴, וי"א¹⁵ שאפילו שהטו סתם ימכר בשרו ויביא מדמיו עולה למזבח, שסתמו עומד לשם עולה ולמה לא יקרב בעצמו עולה לכתחילה, גזירה לאחר כפרה משום לפני כפרה. שלא ידעו הבעלים שלפני כפרה אין להקריבו עולה¹⁶ וישחטנו בפירוש לשם עולה.

ג. מנחת העומר שקמצה שלא לשמה

להלן דף ה: יתבאר בעזה"ת שאין המחשבה מועלת לפסול¹⁷, אלא ממי שהוא ראוי לעבודה, ובדבר הראוי לעבודה, ובמקום ראוי לעבודה, ולפיכך להלכה מנחת העומר¹⁸ שקמצה שלא לשמה, או שנתן בכלי והוליד או הקטיר שלא לשמה הרי זו כמי שנעשית לשמה וכשרה להקטיר, ושיריה נאכלין, מפני שהיא מן השעורים ואין השעורים דבר הראוי לשאר קרבנות, ואינו ראוי לעבודה מלבד בעומר. וי"א¹⁹ שהואיל ובלאו מצותו אינו ראוי לעבודה שכן לא חזי להקריב לגבוה עד שיביאו שתי הלחם מן החדש, לכן הרי היא כמי שנעשית לשמה.

דף ד:

¹¹ מרכה"מ שם

¹² ודעת תוס' ד"ה שהטו שכל אשם שכיפרו בעליו עומד לעולה מדין תורה רק גזרו חכמים שלא יקרבוהו עולה שמא יעשו כן אף קודם שכיפרו בעליו

¹³ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק ד הלכה טו

¹⁴ דניתוק לא מהני במקום עקירה, דדוקא בשעת שחיטה הוי עקירה ולא מה שמנתקו לרעיה מחיים. אבן האזל שם

¹⁵ ספר מצוות גדול עשין סימן קפב

¹⁶ שניתק לרעייה אין לא ניתק לרעייה לא, אמר קרא הוא בהוייתו יהא קודם כפרה.

¹⁷ אפילו מחשבת פיגול

¹⁸ רמב"ם שם פרק יד הלכה ג

¹⁹ השנות הראב"ד שם וכן בתוד"ה ובדבר שם ועיין או"ש כאן

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

ד. כל הזבחים ששחטן שלא לשמן כשרין אלא שלא עלו לבעלים לשום חובה חוץ מפסח וחטאת

כבר התבאר במסכת פסחים דף נט: וזבחים דף ב. שכל הזבחים²⁰ שנשחטו²¹ במחשבת שינוי השם, בין בקרבנות יחיד בין בקרבנות צבור כשרים, ויקריבם למה שהוקדשו מתחילה, אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה²², חוץ מן החטאת²³ והפסח שאם נעשו במחשבת²⁴ שינוי השם פסולין²⁵.

אחד המשנה שם הזבחה בשעת שחיטה או בשעת קבלה או בשעת הולכה או בזריקה²⁶.

וכן עולת העוף שמלקה או שמצה דמה במחשבת שינוי השם כשירה ולא עלתה לבעלים, וחטאת העוף פסולה²⁷.

²⁰ רמב"ם פסולי המוקשין טו א וקרבן פסח ד א

²¹ לומר שאפילו בשחיטה לבד לא עלו לשם חובה. זבח תודה מהתוס'

²² בקרבנות צבור לא שייך שינוי בעלים כמו שיתבאר להלן דף ד. בעוה"ת שהרי הכל בעליו.

²³ פרה אדומה דקרייה רחמנא חטאת האם נפסלת שלא לשמה – הוא פלוגתת ת"ק ור"א במשנה פרה פ"ד מ"א, ודעת רבנן שפוסלים שלא לשמה מבוארת גם בתוספתא זבחים פ"א ה"ז והובא גם במנחות דף כז, ונחלקו המפרשים כיצד ילפינן דפסולה שלא לשמה – ע"י פ"י הר"ש ופ"י הרא"ש במשנה פרה ד. א., ובש"מ"ק מנחות דף כז: אות א'.

²⁴ מדברי רבינו נראה דכל מחשבה דקדשים הוי אפי' בלא הוצאה בפה. (א"ה וכן הוא דעת הר"ב החינוך פ' צו) אך התוס' בפ"ק זבחים (דף ד') ד"ה מחשבה נראה דס"ל דכל מחשבה דקדשים צריך הוצאה בפה וקרי לה מחשבה לפי שאין בה מעשה וכ"כ בפ' תמיד נשחט (דף ס"ג) משנה למלך הלכות פסולי המוקדשין פרק יג הלכה א

²⁵ לכאורה נימא כל מילתא וכו' אי עביד לא מהני – ע"י נתיבות הקדש (ד.). בשם הגר"י דמחשבת של"ש אינו חיסרון במעשה השחיטה אלא הוא איסור בגברא, ולא שייך אי עביד לא מהני אלא כשעצם המעשה באיסור. ועת השעה"מ ריש פ"א מהל' קרבן פסח (ד"ה וראיתי להפר"ח) דכל מילתא דאמר רחמנא וכו' לא נאמר כלל לענין קדשים, משום דבקדשים בעינן שנה הכתוב לעכב הלכך אפילו רבא מודה דלא אמרינן אי עביד לא מהני, וכ"כ מה"ק לקמן ריש פרק ב'.

²⁶ כמו שיתבאר להלן במשנה דף יג בעוה"ת

²⁷ כמבואר במשנה להלן דף סד:

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

כי צד לא עלו לשם חובה, כגון ששחט עולה לשם שלמים לא עלתה לבעלים, לא משום עולה שהם חייבין בה ולא משום שלמים, אלא חייבין להביא זבח אחר, אך קרבן זה יקריב כעולה²⁸.

וכן אם שחט עולת ראובן לשם שמעון, לא עלתה לא לראובן ולא לשמעון²⁹. וי"א³⁰ שבשינוי בעלים אינו עולה לשם חובה רק אם חשב באחת מהעבודות לזרוק שלא לשם הבעלים כגון שחט קרבן ראובן לזרוק לשם שמעון, אבל אם לא חשב לזרוק כגון ששחט לשם שמעון ואפילו שחט כדי לקבל עבור שמעון עלו לבעלים לשם חובה.

ומהי מחשבת שינוי השם הפוסלת בקרבן פסח זה השוחט שלא לשמו, בין ששינה שמו לשם זבח אחר בין ששינהו לשם חולין פסול³¹, שנאמר (שמות

²⁸ זבח תודה

²⁹ במל"מ הקשה תמיהא לי מלתא טובא שהשוה רבינו דין שינוי קודש לשינוי בעלים ובגמ' מוכח שיש הפרש ביניהם דאילו שינוי קודש ישנו בד' עבודות כגון שוחט עולה לשם שלמים או קבל או הוליד או זרק ואילו שינוי בעלים ליתיה כי אם בזריקה כגון שוחט או מקבל או הוליד ע"מ לזרוק דמו שלא לשם בעליו אבל אם שחט או קבל או הוליד שלא לשם בעליו לא הוי שינוי בעלים משום דשינוי בעלים לא שייך אלא בכפרה וכפרה לא הוי אלא בזריקה והכי איתא בפ"ק דזבחים (דף י') ומה במקום שאם אמר הריני שוחט לשם פלוני שהוא כשר לזרוק דמו של פלוני פסול וכן בדרף ד' מה לשינוי קודש שכן פסולה בגופה וישנו בד' עבודות וכן בפ' תמיד נשחט (דף ס"א) אמרי' תאמר בשינוי בעלים דאינן פסולו בגופו ואינו בד' עבודות.

³⁰ וכן כתבו התוס' בריש פרק קמא דזבחים ד"ה כל הזבחים וצ"ע ועיין שם שנראה מדבריהם דשינוי בעלים שהיה בזריקה עלו לבעלים לשם חובה ודוק. ויש להסתפק אליבא דתוס' דס"ל דליכא שינוי בעלים אלא בעושה עבודה לזרוק שלא לשם בעליו אבל אם עושה עבודה שלא לשם בעליו לא מקרי שינוי בעלים אי הוי דוקא לפסולא כגון פסח וחטאת אבל לעולם דאם שחטו שלא לשמו או קבל שלא לשמו דלא עלו לבעלים ולא בעינן זריקה כי אם לפסולא או דלמא כל שלא השיב לזרוק שלא לשם בעליו לא הוי שינוי כלל ועלו לבעלים ואף על גב דההיא דפ"ק דזבחים דפריך מה לשינוי קודש כו' לא קאי אלא בשאר קרבנות מ"מ פריך שפיר דליכא למילף שינוי בעלים משינוי קודש שהרי שינוי קודש פוסל בארבע עבודות ושינוי בעלים אינו פוסל אבל לעולם דאינו עולה. ומ"מ נ"ל דכי היכי דאינו פוסל הכי נמי עולה לבעלים ומי שעיינן היטב במ"ש התוס' בריש פ"ק דזבחים ד"ה כל הזבחים יראה כמ"ש. מל"מ שם

³¹ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק טו הלכה יא, הקרן אורה והזבח תודה כתבו בבאור שיטת הרמב"ם דכיון ששחטו לשם חולין הוי כמו ששחטו שלא לאוכליו, ומקשה באבן האזל ומעם זה אינו מבורר דהא גם אם שחטו לשם חולין יכולים הבעלים לאכול רק שאחרים ג"כ יוכלו לאכול, א"כ הוי כמו לאוכליו ושלא לאוכליו. ובאור שמה שם כתב, שבקרבנות שעיקרן לצורך עבודות גבוה הוי, רחוק היחס בין הקרבנות לחולין, שבחולין השחיטה הוא לאכילה בלבד, להתיר מידי נבילה ואבר מן החי, ורק קדשים מחללין קדשים, הואיל וקרוב היחס אצלם, לכן מפסיד צורת הקרבן, אבל לא חולין, דרחוק יחס השחיטה, דכאן בא להתיר לאכילה, וכאן עיקרו צורך גבוה, אבל פסח שעיקרו אינו אלא לאכילה, שלא בא מתחלתו אלא לאכילה, ואם שחטו שלא לאוכליו פסול, וכיון דאצלו האכילה הוי עיקר כמו הזריקה א"כ כי שחט לשם חולין הוי בת מינה ומחריב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הַנִּתְּנָה לְמִשְׁחָה בְּדֶף הַיּוֹמִי

מִסַּנְת מִנְחוֹת

יב פסוק כז) וְאַמְרָתֶם זָבַח פֶּסַח הוּא לָהּ, וְכַגּוֹן הַשּׁוֹחֵט אֶת הַפֶּסַח וּמַחֲשֵׁב
שֶׁהוּא שְׁלָמִים, אוֹ שֶׁשָּׁחַט אֶת הַפֶּסַח שְׁלֵא לְשֵׁם בְּעִלְיוֹ.

גם לענין פסול³² מחשבה בקדשים אמרינן תוך כדי דיבור כדיבור, ואם
חושב אחר העבודה בתכ"ד אהני מחשבתו³³.

עוד התבאר שם דף ס. שבהקטרה, כשכיון שלא לשמה או שינוי בעלים,
לא כלום הוא שמשנמרה הזריקה שהיא הכפרה שוב אין זה מעכב³⁴.

ה. האשה שהביאה חטאתה ומתה יביאו יורשין עולתה עולתה ומתה לא יביאו יורשין חטאתה

כבר התבאר במסכת קידושין דף יג: וזבחים דף ה. שהיולדת קרבנה כבש
עולה, ובן יונה או תור חטאת, ואם אין ידה משנת מביאה שתי תורים או
שני בני יונה אחד עולה ואחד חטאת, הביאה³⁵ חטאתה³⁶ ומתה, יביאו
היורשים עולתה³⁷, אף על פי שלא הפרישה אותה מחיים, כבר נשתעבדו
נכסיה לקרבן, והשעבוד דין תורה הוא³⁸.

בה, שמפסיד צורת הקרבן, דייחם חולין ששחיטה בהו רק לאכילה קרוב מאוד לייחם השחיטה בפסח, שמועיל
שיאכל לבעליו, שזה מעיקרי צורך צורת הפסח, וזה סברא נכונה.

³² תבואות שור (סי' ד' ס"ק ה')

³³ ובקונטרס גבורות שמונים (לבעל האתוו"ד) אות סט' כתב דזה יתכן רק בשחיטה וקבלה והולכה אבל
בזריקה לא מסתבר שאחר שנזרק דמו ונתקבל הקרבן בהכשר יתבטל הכשרו ע"י המחשבה

³⁴ משנה למלך שם, ערוך השולחן העתיד הלכות פסולי המוקדשין סימן קמט סעיף ח

³⁵ רמב"ם הלכות מחוסרי כפרה פרק א הלכה ג יג

³⁶ דעת הרמב"ן רשב"א ורישב"א קידושין יג: דדוקא הביאה כבר חטאתה אבל לא הביאה א"צ היורשים
להביא עולתה, משום דק"ל חטאת קודמת לעולה וא"א להקריב חטאתה לאח"מ וכל שלא קרב החטאת לא
חל חובת העולה, וכן נקט המנ"ח מצוה קסח והביא הרמב"ן בקידושין דעת הראב"ד בקינין דאפי' רק הפרישה
החטאת בחייה יביאו יורשין עולתה [וע"ע משל"מ פסוהמ"ק ה. א.], ועי' אבי עזרי מעשה"ק יד. ה. שכתב ב'
ביאורים בדעת הראב"ד, ועי"ש שדקדק דעת רש"י לקמן צ. דס"ל דאפי' לא הפרישה כלל החטאת יביאו
יורשין עולתה.

³⁷ אבל חטאתה אין להביא לאחר מיתה חטאת שמתו בעליה תמות. מעשה רקח שם, ונראה הא דמביאין
היורשין עולתה זהו כשנשאר ירושה ממנה דעל הבעל אין חיוב לאחר מיתתה והכי משמע בקדושין שם. ערוך
השולחן העתיד הלכות מחוסרי כפרה סימן רלב סעיף טז

³⁸ ועיין רמב"ם הלכות הגינה פרק א הלכה י המפריש עולת ראייתו ומת, היורשין חייבין להביאה, ובאחרונים
דייקו שדוקא אם הפריש ולכאורה סותר את מה שפסק הכא ששעבודא דאורייתא ואפילו לא הפרישה. עי"ש
בלח"מ וכת' דהכא איירי בלא ירשו קרקע והתם בירשו קרקע היה לו לרבינו ז"ל לבארו ועיין באו"ש שכתב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

ו. המפריש מעות לנזירותו לא נהנין ולא מועלין מפני שראויין לבא כולן שלמים... דמי שלמים יביא בהן שלמים ונאכלין ליום אחד ואין טעונין לחם

כבר התבאר במסכת נזיר דף כד: דהמפריש מעות³⁹ לנזירותו, ולא פירש אלו לחטאת ואלו לעולה ואלו לשלמים, אסור ליהנות בהן. ואם נהנה לא מעל מפני שהן ראויין לבא כלם⁴⁰ שלמים, ואין בשלמים מעילה אלא באימוריהן אחר זריקת דמים, מת יפלו לנדבה⁴¹.

היו מפורשים דמי חטאת ילכו לים המלח, ולא נהנין ולא מועלין, דמי עולה יביאו עולה ומועלין בהן.

הנה בירושלמי (חגיגה פ"א ה"א) איתא דאם ירשו קרקע אפילו לא הפרישה ומת חייבין היורשים להביא, ויש להעיר, לפסק רבינו (פ"א ה"ב) דמה"ת אין לה שיעור, רק מד"ס מעה כסף ושתי כסף, א"כ לא הוי מלוה הכתובה בתורה, ולא ככתובה בשטר דמי, ואינו נובה כשיעור מן היורשין, אמנם הירושלמי (שם פ"א ה"ב) לטעמיה, דסובר דהך שיעור הוי מה"ת, ואולי משום זה נקט רבינו המפריש כו', ודוק. ובמעשה רקח סוב להשוות בין הדינים וכתב שרבינו כיון שכבר גלה דעתו במקומות אחרים לא חש לבאר כאן ומלתא פסיקתא נקט וכ"כ הפר"ח ז"ל ובמרכה"מ כתב דנדון דידן לא דמי לאשה שהביאה חטאתה ומתה דהתם הוא דאמר בירושלמי דבהניה קרקע נשתעבדו הנכסים משא"כ בעולת ראייה נהי דנשתעבדו הנכסים הרי כל שעבר הרגל ולא הביא הוא מעוות לא יכול לתקון כמ"ש רבנו בפרקין ה"ו ולא משכחת יורשים חייבין להביא אלא בתוך הרגל כגון שהפריש עולתו והיא קיימת ברגל ובכה"ג קאמר הש"ס בכורות ולא יראו פני ריקם היורשין חייבין

³⁹ רמב"ם הלכות מעילה פרק ד הלכה ג

⁴⁰ דברי רבינו הולכים [עם] מ"ש התוס' מעילה יא. בד"ה המפריש מעות דהכונה דכיון דלא פירש אם ירצה יביא כל המעות לשלמים, אבל רש"י והרב ברטנורא פירשו דהכונה דבכל מעה ומעה מצי למימר זו הפריש לשלמים וכו' עיין שם באורך. אמר יוסף

⁴¹ שמעות סתומים דלא פריש יפלו לנדבה הלכה היא בנזיר ופירש"י והתוס' הל"מ הוא דסתומים יפלו לנדבה אף על פי שדמי חטאת מעורבים בהם. כסף משנה שם. דהמפריש מעות לנזירותו סתם יכול לעשות אח"כ כמו שירצה, או להקריב מהן כל קרבנות נזירותו חטאת ועולה ושלמים, או אם ירצה יכול להביא כל המעות לשלמים וה"ה כל המעות לחטאת או לעולה, ואין הענין ממעם ברירה לומר דכשמביא כולן לשלמים הוברר הדבר דמתחילה היה דעתו לכך, דבראורייתא אין ברירה ואעפ"כ פוסק הרמב"ם כמשנה זו, אלא ע"כ דהא שיכול לעשות כמו שירצה א"ש אפילו אם אין ברירה, משום דכאן אין צריך לברר למפרע כלל דעד שעה שמברר הם סתומין באמת, וכשמפרש אח"כ לאיזה קרבן הוא רוצה אין מקום כלל לחוש שמא חל עליהן תחילה שם קרבן אחר מעצמן, דעל סתומין לא חל כלל שום שם קרבן מעצמן כל זמן שאינו מפרש, תקנת עזרא שם.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

המפריש⁴² מעות לנזירותו ומת אם היו סתומין יפלו לנדבה, היו מפורשין, דמי עולה [יבואו עולה], דמי חטאת ילכו לים המלח, דמי שלמים יבאו שלמים⁴³ ונאכלין ליום אחד ואין טעונין לחם.

⁴² רמב"ם הלכות נזירות פרק ט הלכה ג

⁴³ ראיתי להאדון (א"ה הוא הרב מה"ר יעקב אלפאנדארי זלה"ה) שעמד על מ"ש רש"י עלה דמתני' דהמפריש מעות לנזירותו דכיון שיש בכלל מעות אלו מעות של שלמים נמצא מביא חולין בעזרה וקשיא ליה למר מאי שנא מהא דאיבעיא לן בפ"ק דתמורה היא שלמים וולדה חולין מהו מי הוי חולין לעזרה או לא ופשיט ליה דכיון שאין יכול לשחוט בהמה זו אלא בעזרה שפיר דמי ע"כ. ואני שמעתי ולא אבין דהתם טעמא דמלתא הוא משום דכל מעה ומעה שמועל איכא למימר שמא של שלמים היא ואין כאן מעילה כלל אבל אין הכוונה משום דכל מעה ומעה איכא תערובת של שלמים משום דא"כ היה חייב בקרבן משום פרוטה של חטאת שנהנה בשוה פרוטה חייב בקרבן ואין ספק דלרש"י אם נהנה בכלן מעל וכ"כ הרב תו"ט יע"ש. משנה למלך שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

